

עין משפט
נר מצוה

א ב ג מ"י פ"ה מהל'
איסורי ביאה הלכה יד
ג' צמ"מ סמג לאוין קיא
וש"ע י"ד סימן קפח סעיף
:7

כב:

אם נמוחו טמאה. וא"ת והא לא מיקרי יבש דהא הני דמני צ"פ דס הכה (לקמן 97 נד:) דמטמאין לחים ואיני מטמאין יבשים תמי הם אס יכולים לשרות ולחזור לכמות שהיו מטמאין כדאמר הסם יוש לומר דמכל מקום פשיט שפיר דלא אמר כי יחז וזב דמה דמדיד דייב אי נמי הם איירי בלחים ונתיבשו ולהכי צ"ג דנתיבשו כיון שכיולי לחור לכמות שהיו מטמאין אבל הלא בלחים ונתיבשו לא קמיעיאל ליה אלא ציבש מעיקרו ואפילו אס יכול להיות נימוח במים:

אבל דם דרכיך לא. וז"ל וזה

קייפות אחמות וזב
 שאל לחכמים וחכמים
 להם אשה זו מכה
 שממנה מפלת כמין
 נמוחו טמאה ושוב
 מפלת כמין שערות
 את אבא ואבא ש
 לרופאים ואמרו לה
 מעיה שממנה מפלח
 טהיל למים אם נמוח
 "ובפושרין תניא ג
 ובפושרין רשב"ג או
 גבי הצפורן מאי ביני
 על ידי הדרק איכא
 היא שריית בפושרין
 בעינא מעת לעת או
 בעינא מעת לעת א
 דלמא לא שניא תיכי
 ולפולחן ומי רבי יו
 דם הנדה נמי קמני
 צדקה דפרק דם הנדה (דף נד:)
 וי"ל דהתם מירי דם הנדה שכל
 ועל הנדה ומירי ציורא אבל
 הנדה צדקה נפשיה הו רכיז וע"ק
 דהתם קמני רוק חוז וניעו דרכי
 וי"ל דמ"מ אקושי נינהו טפי מדם
 דלמיהו התמילו ליבש זה כמה ימים
 דרגילין להתייבש קודם שיהא אבל
 דם אינו רגיל להתייבש קודם יליאמו
 מן הרחם: **א** דרמא לא שניא. תימה
 דבפרק דם הנדה (לקמן דף נז.) תניא
 רשב"ג אומר צפושרין מעת לעת
 ואמאי לא אשמועינן רבותא טפי דאפי'
 לא יחזור ע"י פושרין מעת לעת אלא
 על ידי מיעוץ טמא לרשב"ג דהא
 אפי' לגבי דם חשיב מיעוץ כל שכן
 צנזלה ושרק אקושי דע"כ ע"י מיעוץ
 יגיעו טפי מפושרין לעת אפילו אמת'
 דרבנן צפו מעת לעת במיעוץ ע'
 הדמק לא חשיב דם לרבנן:

נמי רבי יהודה בהא.

שערה וקליפה נל
ספריך דלפלוג רבי יהודה דמועמין
ניניהו ולא שייך זהו פמיחת קבר:
הוי"א ונאמרה בהו יצירה. אף
על גב דצבניהם לא כתיב דה יצירה
הא אמרי' צבניהם המקשה (חולין דף
ע"א.) צבניהם טעורה ככלל חיה טעורה
ליצירה: **המפלת** דמות תנין.
היה מני למנקט דגים סתמא דקרא
דויצרא את התנינים כתיב נמי כל
נפש חיה הרומשת אשר שרצו המים:
אלא נקט תנין לפי שהוא סמוך לויצרא:
וְזֶה הָיָה שִׁיבָה וְזוּ הָיָה בִּיחָה. וְאֵת
אֲמָלִי לֹא מָשַׁח ה' מֵהָרֶכֶּת לְיִצְחָק דְּלִמִּי
לִיָּה כו' וליכא למימר דה"פ דלילך
תרווייהו יצירה וצריכה לטמא צבניה
ודגים דע"כ לא נתקבלה ג"ש אלא
הודא מינייהו מדקאמר לקמן שנקיין
מופנה מזד אחד וילפיין ממופנה מז'
צדדים וי"ל דעיקר קושא אועוד
למ"ס: **התם** ביבשה כתיב. תימה
וכי לא ידע צבניהם כתיב דקרא
דמנינים כתיב צבנשי והאי צבשי:
וילפיין

אלא וייצער מופנה מעצוי

גבוי אדם מופנה גבי תנינים אינו מופנה מאי מופ
מדכתיב⁵ ויעש אלהים את חית הארץ וכתיב⁶ ויצר
כל חית השדה גבי תנין נמי אפנויי מופנה דכתיב⁷ וא
הגדולים רמש דכתיב התם דיבשה הוא ומאי נפקא
מינה דאמר רב יהודה אמר שמואל⁸ משום רבי יש
הימנה מופנה מצד אחד⁹ לרבי ישמעאל¹⁰ למדין ו
דברי הכל למדין ואין משיבין ורבי ישמעאל מא
נפקא מינה דהיכא דאיכא מופנה מצד אחד

[illegible]

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

אם נמוחו עמאין. דדס הוא. אלמא ארעא דבי חומתיה יבש היה כעפר: כריה צפני ענמה. ולא דס: כי האי גוונא. מפלת כמין שערות וקליפות: מטבעין. שם העיר: קליפות. גלדי המכה: דרך שומא להיות בה שער: וצפושרין. דאי דק בלון ולא נימוח לא מטהרין

הוא נמוחו: מחי ציניוה: מחי פנומוהו: ע"י הדקק. לת"ק אי ניומו מחלו הוא דהוי סאזל ניומו על ידי מיעוק לאז דהו סאזל שמוקו פנומוהו ניומו ע"י מיעוק נמי דהו: ספלו היל: שרייטן. כפ"י סה"ה"ה שרץ והגבלה מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין להשרות ולחזור לכמות שהיו מטמאין וכמה היא שרייטין כו': דאקוסי. קסי: לא. צענין מעט לעת אלה אז יוס אז לילה ואם לא נמוחו פנוריס: וליפולג נמי ר' יהודה כהא. וינמא צין ק צין ק טמאה דהא טמאה דר' יהודה אקנינין דאי אפשר לפתיחת הקצר בלא דס: צמחוקס שנויה.

מעשה זו שגויה במחלוקת דלאו סתמו
ודכחי הכל היא אלף ר' יהודה פליג:
והוי חסידה. דטעמא לאו משום
פתיסת הקבר צלל דס הוא אלף
בחסידה עתמא ציצרל ליה דהוא דס:
וכגון שהיא מלרענה מיני דגים:
ולפך לישראל כו'. כדאמנן לעיל
בשמעתין: ויזר. וזר ה' אלהים
(א) (את חית השדה ואת) עוף וגו' וכחיד
בחדס' ויזר ה' אלהים את השלש עפר:
מן השלדמה ורבנן לית להו גזירה שוה:
סנין. דג גדול. ואמאי תנן [בא]. המפלת
מין דגים טעויה: וזו היא שבי וזו היא
צווא. כלומר לפיכך הנה שוה משיעה
לביאה כמו דהוו תרוייהו שביה או
תרוייהו ביאה מה שביה חולץ וקוצה
וטח כו'. ועוד. גבי אלס נמי כחיד
בריאה דכחיד ויצרל אלהים את
האלס כללנו ונילף בריאת דגים
מבריאת אלס: ויצרל. דאלס לגופיה:
וויזר (לאפניו). לגזירה שוה דננין ג' דמי
לחיה ולעוף דכחיד כדו ויזר דגמי
מדדמי: מופנה. גבי אלס דהא כחיד
ויצרל: ומופנה גבי כהמה. כדמפרש
דהא כחיד ויעש אלהים את חית
השדה וגו': גבי אלס מופנה. דהא
כחיד ויזר: גבי סנין לאו מופנה.
דלא כחיד קרא אחרינא: ופרסינן גבי
סנין נמי מופנה הוא דכחיד. בקרא
דועש ואח כד רמז השלדמה: ומאי
נפקא מינה. דנחא לך למילף משני
לדנין טפי: כל ג"ש שאינה מופנה כל
עיקר אין למדין הימנה. ואפילו אין
להשיב: אין משנין. ואפי' יש להשיב:
לרנן למדין. הימנה אס אין להשיב
ואס יש להשיב משנין. והך פלוגתא
דכדי ישמעאל ורבנן שמואל גמרא
גמיר ליה מרביה וכלא הוא מקומה
ואינה לא בששנה ולא בצרייתא:
להכי

[illegible]

שה' הוא ומאי נפקא מינה בין מופנה מצד אחד למופנה משני צדדין נפקא ואלא משום רבי ישמעאל כל גזרה שוה שאינה מופנה כל עיקר אין למדין 'ישמעאל' למדין ואין מושיבין לרבנן למדין ומושיבין מופנה משני צדדין ורבי ישמעאל מאי איכא בין מופנה מצד אחד למופנה משני צדדין מופנה מצד אחד ומופנה משני צדדין שבקינן מופנה מצד אחד וילפינן

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

- [illegible]

גליון הש"ס

במ' לר' ישמעאל למדין בו.
מדרברי תוס' נזיר מח ע"ג
ד"ה ולאחותו מבוואר דהיה
להם הגי' כאן צהיפוך דר"י
ס"ל למדין ומשיבין:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

הנפש נשערה הפרישה אות ג':

ז'ס' הרס"ש (המש)

לר' מאיר אלא לרבנן מא"ל

[illegible]

תא להא דר' ישמעאל לגבי
נאמרה למשה מסיני יצירה
חילה. אדרבה ויצר לגופיה
י (או) הכי מסתברא למימר
יצירה: ולרבי ישמעאל מאי
ני צדדין דאין משיבין אלא
הכי אפנייה רחמנא לבהמה
גבי אדם אלא או יצירה או
ם הוה ילפינן בריאה דתנין